Din cuvîntul participanţilor la Conferinţa pe ţară

VASILE IONESCU

preşedintele Federaţiei române de scrimă

După ce şi-a exprimat adeziunea deplină faţă de aprecierile cuprinse în Salutul Comitetului Central al Partidului Comunist Român şi Consiliului de Miniştri, vorbitorul a dezbătut cîteva din cele mai importante probleme ale scrimei din ţara noastră.

În ultimii patru ani — a spus tov. Vasile Ionescu — scrima românească a obţinut: două titluri de campioni mondiali la seniori (la individual fete şi echipe băieţi), patru titluri de campioni mondiali la tineret pînă la 20 de ani la floretă fete, floretă băieţi şi spadă, un titlu de campioană mondială universitară la floretă fete, două medalii de argint la campionatele mondiale de seniori, trei medalii de bronz la campionatele mondiale de tineret.

De asemenea, scrimerii români au cîştigat sau au obţinut locuri fruntaşe în multe competiţii internaţionale cum au fost: turneele anuale ale ţărilor socialiste, cupele Jeanty şi Gaudini, întîlnirile bilaterale cu Italia, Franţa, Polonia, Ungaria şi altele.

Trebuie să subliniez de la început că noi avem numai 850 scrimeri legitimaţi, din care 119 de categoria I şi maeştri, în timp ce adversarii cu care ne întîlnim de obicei în eliminările directe la toate campionatele mondiale contează pe mase mari de scrimeri.

În ciuda acestui număr cu totul insuficient de practicanţi ai scrimei, a lipsei de interes din partea unor cluburi fruntaşe ca Dinamo şi Rapid, care nu au secţii de scrimă, ne-am afirmat în acest sport, de unde concluzia că atunci cînd se munceşte serios se pot obţine succese şi fără a avea la dispoziţie condiţii ideale.

Doresc să subliniez faptul că, în ultima vreme, conducerea organizaţiei noastre ne-a acordat mai mult sprijin material şi moral.

Rezultatul acestui sprijin s-a materializat în obţinerea titlului mondial la băieţi pe echipe, pe care-l visam de mult (ani de-a rîndul n-am putut să depăşim locurile 5 şi 6).

Sîntem conştienţi că putem face şi mai mult, că mai avem destule deficienţe în munca noastră de instruire a sportivilor şi chiar în organizarea muncii în biroul federal. Sîntem, de asemenea, conştienţi de obiectivele pe care le avem de atins la Olimpiada din Mexic din anul viitor.

Ne angajăm să depunem şi mai mari eforturi, să perfecţionăm metodele de pregătire a scrimerilor fruntaşi, să muncim cu mai multă pasiune în vederea cuceririi de noi victorii la Jocurile Olimpice de la Mexico City în 1968. Ne angajăm ca scrima românească să-şi consolideze poziţiile cucerite la floretă fete şi băieţi şi să pornească cu mai mult curaj la obţinerea de poziţii fruntaşe şi la spadă şi sabie.

MIHAELA PENEŞ

maestră emerită a sportului — campioană olimpică

Din desfăşurarea lucrărilor Conferinţei au reieşit sarcinile majore care se pun în faţa sportivilor fruntaşi pentru o pregătire de cea mai bună calitate în vederea reprezentării cu succes a culorilor ţării la Jocurile Olimpice din 1968.

În întreaga lume ritmul pregătirilor pentru Olimpiadă este cu mult superior celui de la ediţiile precedente, ceea ce lasă să se întrevadă că numărul şi valoarea pretendenţilor la o medalie, în indiferent care probă, vor fi mai mari decît au fost la Innsbruck şi la Tokio, şi că deci această luptă va fi deosebit de grea.

Pentru a te putea clasa în 1968 printre fruntaşi este nevoie de foarte multă muncă, într-un mare volum şi de o calitate ireproşabilă, desfăşurată fără nici un fel de oprire, de acum şi pînă la Olimpiadă.

Ţara întreagă aşteaptă de la noi, sportivii, rezultate bune. Este sarcina noastră cea mai importantă şi trebuie să ne străduim cu toţii ca lucrurile să meargă aşa cum dorim.

Personal, mă angajez să fac tot ce îmi va sta în putinţă şi să îndreptăţesc aşteptările, dar ţin să arăt că, la ora actuală, lipsesc suliţele de cea mai bună calitate, necesare antrenamentelor. De aceea, apreciez că succesul nostru la Olimpiadă nu depinde doar de eforturile noastre, ale antrenorilor şi celorlalţi specialişti, ci şi de un întreg şir de factori a căror activitate poate, la prima vedere, ar părea de mai mică importanţă.

În general, stăm destul de prost cu materialele sportive, unele dintre cele produse în ţară avînd o calitate mediocră. Nici pînă acum nu a fost rezolvată problema pantofilor cu cuie. Şi ca atare sîntem obligaţi să-i importăm, deşi socotesc că din moment ce în România se construiesc locomotive Diesel electrice şi alte lucruri de mare fineţe tehnică, este de mirare cum specialiştii noştri nu pot face nişte bieţi pantofi cu cuie. Am impresia că în această chestiune nici nu a existat prea multă răspundere din partea unităţilor producătoare.

Iată de ce consider că pentru o bună reprezentare a sportului românesc la marile competiţii internaţionale care ne stau în faţă este nevoie de eforturi conjugate din partea tuturor — sportivi, antrenori, dar şi a acelor oameni, să le zic din umbră, fără aportul cărora rezultatele nu pot fi cele dorite.

În ceea ce ne priveşte pe noi, sportivii fruntaşi, ne angajăm să fim mereu în primele rînduri, pentru a ridica tot mai sus gloria sportului românesc.

ION FOJICĂ

preşedintele C.A.P. din comuna Goicea Mică, raionul Băileşti, regiunea Oltenia

Membrii Cooperativei agricole de producţie din satul Goicea Mică au simţit nevoia ca, alături de şcoală, căminul cultural, teatrul de vară şi alte construcţii social-culturale, să aibă şi un stadion, pentru a-şi desfăşura activitatea sportivă. Astfel, sub îndrumarea comitetului de partid şi cu sprijinul conducerii C.A.P. şi al organizaţiei U.T.C., am reuşit să mobilizăm întregul sat la lucrările de amenajare a stadionului, care a fost dat în folosinţă la data de 24 august 1965. Baza noastră sportivă are: tribune cu o capacitate de 3000 locuri, vestiare, o pistă de atletism cu 4 culoare, un teren de handbal, unul de volei şi un lac de agrement. Toate acestea se află în ambianţa plăcută a parcului din mijlocul satului.

Avînd la dispoziţie astfel de condiţii pentru practicarea diferitelor ramuri de sport, „duminicile cultural-sportive", campionatul asociaţiei, spartachiadele şi alte competiţii se bucură de o largă popularitate în satul nostru, atrăgînd la startul lor un mare număr de cetăţeni. Numai în acest an, la campionatul asociaţiei sportive au participat 293 de tineri şi tinere. În „Cupa Agriculturii" şi-au disputat întîietatea 250 de tineri, iar Spartachiada de vară a reunit peste 300 de concurenţi.

Consiliul asociaţiei sportive, în colaborare cu organizaţia U.T.C. a iniţiat excursii turistice la Craiova, Porţile de Fier, Tr. Severin şi Tg. Jiu, unde au fost vizitate obiective industriale şi monumente istorice.

În programul „duminicilor cultural-sportive" au figurat întreceri de tir, ciclism, atletism, volei şi concursuri de orientare turistică.

Ca urmare a unei rodnice activităţi sportive de masă, s-au obţinut o serie de succese: cîştigarea în 1966 a titlului de echipă campioană raională la fotbal, apoi promovarea în campionatul regional. Anul 1967 a adus cele mai mari satisfacţii iubitorilor de sport din satul nostru — echipa de fotbal a ocupat locul I în seria I a campionatului regional.

Iată, deci, că după o muncă intensă, membrii cooperativei noastre de producţie au cules o bogată „recoltă sportivă". Ne mîndrim cu ea, dar am vrea să-i dăm mai multă frumuseţe şi vigoare. Veniţi la noi, la Goicea Mică, să vedeţi ce am realizat şi să ne ajutaţi să facem mai mult. Sîntem, întotdeauna, bucuroşi de oaspeţi.

În încheiere, vorbitorul a făcut cîteva propuneri pentru viitoarea dezvoltare a activităţii sportive de la sate, printre care:

— comitetele executive ale sfaturilor populare comunale să primească sarcini concrete în vederea amenajării bazelor sportive, aşa cum se ocupă şi de celelalte construcţii social-culturale, ca şcoli, spitale, creşe, cămine culturale etc.

— conducerile C.A.P.-urilor să aibă dezlegare pentru a folosi fonduri în scopul amenajării unor terenuri de sport şi procurării de echipament.

ION CORNEANU

antrenor emerit la lupte

Mă voi opri, în cuvîntul meu, asupra cîtorva aspecte legate de activitatea sportivă la lupte. În primul rînd am să mă refer la problema selecţiei, pe care o consider deosebit de importantă în obţinerea marilor performanţe. Este bine cunoscut faptul că pentru realizarea unor rezultate de valoare, unui luptător îi sînt necesari 9—10 ani de pregătire, performanţa maximă fiind atinsă în jurul vîrstei de 30 ani.

Pentru a grăbi maturizarea sportivilor, trebuie căutate soluţii, găsite cele mai eficiente mijloace. În acest scop, Federaţia română de lupte a luat o serie de măsuri menite să contribuie la obţinerea unor performanţe valoroase, într-un timp cît mai scurt, punînd un mare accent pe selecţionarea şi creşterea tinerelor cadre.

Astfel, s-au organizat centre de copii în cadrul secţiilor fruntaşe, care au fost dotate cu materiale şi tehnicieni pricepuţi. S-a trecut la o atragere timpurie a copiilor spre practicarea sportului luptelor, recrutîndu-se elemente din cadrul şcolilor generale, profesionale şi licee (pot fi citaţi, pentru munca depusă, antrenorii I. Mureşan, I. Marinescu, I. Gheorghe). De asemenea, s-a asigurat un calendar competiţional corespunzător, elaborîndu-se o metodă unică pentru lucrul cu copiii şi juniorii mici. În vacanţe, au fost organizate tabere şi cursuri de perfecţionare pentru instructori sportivi.

Un mare ajutor în atragerea tineretului spre practicarea luptelor l-a constituit organizarea campionatului de trîntă în cadrul şcolilor profesionale.

În ultimii ani, printre sportivii care au obţinut rezultate de prestigiu pe plan internaţional s-au numărat şi luptătorii, care au cucerit locuri fruntaşe cu ocazia campionatelor mondiale şi europene. Cum s-au obţinut aceste performanţe înalte? Secretul este unul singur: munca. Cînd spunem performanţă trebuie să ne gîndim imediat la sutele de zile, la miile de ore de antrenament, la miile de repetări şi zecile de mii de kilograme ridicate. Iată cheia succesului.

Faţă de modul cum a fost oglindită activitatea la lupte în ziarul „Sportul popular", care a rezervat un spaţiu redus acestei ramuri sportive, mă declar nemulţumit. Consider că sportului luptelor trebuie să-i fie rezervat în coloanele presei noastre sportive un spaţiu corespunzător, acesta făcînd parte din sporturile olimpice.

Peste puţin timp vor avea loc la Bucureşti campionatele mondiale de lupte greco-romane. În numele meu personal, al antrenorilor şi luptătorilor, al întregului colectiv al F.R.L. — vă rog să-mi permiteţi să exprim angajamentul că vom munci în aşa fel încît să obţinem rezultate cît mai bune, care să contribuie la ridicarea prestigiului sportului românesc.

conf. univ. CONSTANTIN I. BUCUR

vicepreşedinte al clubului sportiv Politehnica Timişoara

Au trecut mai bine de 15 ani de cînd s-a introdus educaţia fizică în învăţămîntul superior, ca una din măsurile luate de statul nostru în cadrul revoluţiei culturale ce s-a desfăşurat atît de impetuos în anii puterii populare.

O modestă contribuţie la îmbunătăţirea activităţii sportive universitare — alături de celelalte colective — a adus-o şi catedra de educaţie fizică de la Institutul Politehnic Timişoara. Ea şi-a adus un aport însemnat în cristalizarea unei metodici româneşti de educaţie fizică în institutele de învăţămînt superior, la organizarea mai potrivită a activităţii din acest domeniu şi în dezvoltarea muncii de cercetare ştiinţifică din activitatea sportivă.

Utilizînd în mod permanent cele mai noi metode de predare a educaţiei fizice contemporane, aplicînd în mod creator experienţa pedagogică din alte ţări, catedra a reuşit să contureze o concepţie metodologică proprie, înregistrînd în acest domeniu rezultate deosebite.

O preocupare deosebită a avut catedra noastră în ultimii 15 ani faţă de munca de cercetare ştiinţifică. Considerînd că această activitate este chemată să fundamenteze şi să dea perspectivă conţinutului întregii activităţi, catedra — încă din anul 1953 — a iniţiat organizarea primului cabinet metodic de educaţie fizică din ţară, transformat apoi în Centru de cercetări, care a funcţionat (după cum se ştie) pe lîngă Consiliul regional UCFS Banat.

Vorbitorul s-a referit apoi la activitatea clubului sportiv studenţesc din Timişoara. O dată cu crearea clubului sportiv Politehnica, a spus el, conducerea Institutului a asigurat condiţii optime pentru organizarea activităţii sportive de masă şi performanţă. Ca urmare, după numai un an de la înfiinţare, clubul sportiv Politehnica a obţinut unele rezultate promiţătoare la handbal, canotaj, caiac-canoe, nataţie, scrimă etc.

În încheiere, vorbitorul a spus: Sîntem convinşi că vom putea obţine într-un viitor apropiat succese şi mai mari în activitatea sportivă de masă şi de performanţă din mediul universitar şi din întreaga ţară, pentru ridicarea sportului românesc la nivelul realizărilor obţinute pe plan economic şi social, pentru întărirea sănătăţii şi vigoarei fizice a tineretului.

ION NUNWEILLER

maestru emerit al sportului

Criticile aduse în Raport şi de către cei care au luat cuvîntul înaintea mea, cu privire la situaţia necorespunzătoare a fotbalului nostru, sînt îndreptăţite. Noi, fotbaliştii, nu am răspuns pînă acum aşa cum se cuvine ataşamentului maselor faţă de sportul pe care îl practicăm şi care este iubit pretutindeni.

Ca unul care am o îndelungată activitate pe terenurile de fotbal în calitate de jucător şi în calitate de căpitan al echipei reprezentative, îmi dau seama că unul din motivele pentru care nu am reuşit să obţinem rezultatele dorite este acela că nu am depus toate eforturile la antrenamente, nu am înţeles că fotbalul de performanţă cere sacrificii, cere muncă asiduă şi viaţă sportivă exemplară.

Pregătirea noastră — în cele mai multe împrejurări — s-a desfăşurat după acelaşi tipar. Au existat momente în viaţa mea de jucător cînd nu am simţit dorinţa echipierilor de a da totul, atît în pregătire cît şi pe terenul de joc. Din cauza aceasta, a comodităţii unor jucători fruntaşi, nu am reuşit nici la nivelul echipei naţionale, nici la nivelul competiţiilor de club să obţinem rezultatele atît de mult aşteptate de iubitorii fotbalului din ţara noastră.

Am luat parte şi la lucrările Conferinţei federaţiei de fotbal. Aici s-au discutat şi adoptat unele măsuri deosebit de eficace şi care vor contribui, fără îndoială, la mult dorita redresare a fotbalului nostru.

Ca jucător şi component al echipei naţionale mă angajez în numele meu şi al tuturor jucătorilor din ţară să nu precupeţim nici un efort pentru ca în viitor fotbalul nostru să se afirme pe tărîm internaţional, aşa cum s-au afirmat multe alte sporturi din ţara noastră.

PETRE FOCŞENEANU

secretar general al Federaţiei române de schi şi bob

Cu toate rezultatele meritorii înregistrate în acest an, trebuie să arătăm că în cadrul activităţii federaţiei noastre au existat şi unele deficienţe. Printre ele pot fi enumerate insuficienta preocupare pentru practicarea pe bază de masă a schiului, lipsa unei strînse colaborări cu Ministerul Învăţămîntului în munca de răspîndire a acestui sport în şcoli şi în facultăţi, slăbirea exigenţei faţă de activitatea de performanţă în unele probe de schi.

Sarcinile primite în cadrul acestei conferinţe pentru transformarea schiului într-un sport cu adevărat de masă, care să contribuie la întărirea sănătăţii tineretului nostru, trebuie să constituie preocuparea principală a viitorului Birou federal şi a comisiilor regionale.

Creşterea vertiginoasă a numărului celor ce îndrăgesc schiul de turism şi de performanţă solicită şi o bază materială corespunzătoare. În momentul de faţă, datorită în primul rînd numărului mic de schiuri ce se găsesc în comerţ, a calităţii lor foarte slabe şi a preţurilor ridicate, baza materială nu este asigurată. Un exemplu edificator: în anii 1950—1956 producţia indigenă era de circa 10 000 de perechi pe an, în perioada 1956—1964 producţia a fost sistată din cauza calităţii slabe a schiurilor, iar în ultimii trei ani s-a început fabricarea a circa 4 000 de perechi pe an. Acestora li se adaugă 4 000 de perechi din import. Aceste cantităţi insuficiente, preţurile ridicate (consecinţă a categorisirii lor ca articole de lux), sînt factori care nu permit transformarea schiului într-un sport de masă. Este necesar ca factorii de răspundere din Ministerul Comerţului Interior, Ministerul Economiei Forestiere şi Ministerul Industriei Uşoare să ia măsurile necesare pentru producerea materialelor în cantitate suficientă, de o calitate ridicată şi la preţuri accesibile.

O problemă vitală pentru dezvoltarea schiului o constituie amenajările necesare practicării lui: pîrtii, teleferice, schi-lifturi, şcoli de schi, în cît mai multe localităţi de munte. Fără acestea nu se poate concepe o activitate de masă, de turism şi de performanţă la nivelul cerinţelor interne şi internaţionale.